

ЛІТЕРАТУРА

1. Друге всенародне віче. – Батьківщина. – 22 липня 1883. – Ч. 7. – С. 87 – 189.
2. Непошановане правъ руского языка ц. к. судами въ Галиции. – Діло. – 13 червня 1898. – Ч. 130. – С. 1.
3. Полонізація русинів. – Діло. – 23 жовтня 1886. – Ч. 120. – С. 1.
4. Рускій Правотаръ Домовый або кождому доступне поянсене въ якій способъ кождый при грамотахъ правныхъ всякого рода самъ заступатись и потрібни письма якъ поданя, просьбы и т. и. и т. и. безъ помочи адвоката зо повною силою правною спорядити може // [уложили Василь Лукичъ и Юліанъ Семигоновскій]. – Львів, 1885. – С. I–XV.
5. Руска мова в судах. – Діло. – 10 грудня 1883. – Ч. 139. – С. 1.
6. Тихій С. Язык руський в урядах і судах / С. Тихій. – Діло. – 16 лютого 1880. – Ч. 13. – С. 1.

Стаття надійшла до редакції 12.11.2014 р.

УДК 81'373.21(234.372.3)

Наталія Сокил-Клепар

(Львівський національний університет ім. І. Франка)

РОЛЬ АНТРОПОНІМІВ У НОМІНАЦІЇ МІКРОТОПООБ'ЄКТІВ

У статті проаналізовано вплив антропонімів на формування та побутування мікротопонімів. Визначено, що основу становлять посесиви на -ів, -ин. Назви творяться здебільшого морфологічним способом.

Ключові слова: антропонім, мікротопонім, номінація.

Наталья Сокил-Клепар. РОЛЬ АНТРОПОНИМОВ В НОМИНАЦИИ МИКРОТОПООБЪЕКТОВ

В статье анализируется влияние антропонимов на формирование и функционирование микропонимов. Определено, что источник образования микропонимов – посессивов. Названия образуются морфологическим способом.

Ключевые слова: антропоним, микропоним, номинация.

Nataliya Sokil-Klepar. ANTHROPNYMS' ROLE IN NOMINATION OF MICROTAPONIMIC OBJECTS

The article analyzes the impact of anthroponyms on microtoponyms' formation and existence. It is determined that the basical in formation of these words are possessive endings -iv and -yn. Names are created mostly by morphological method.

Key words: anthroponym, microtoponym, nomination.

Власні назви – осередок буття людини, його специфічний вияв, оскільки загальні найменування здебільшого типові для багатьох мов світу, а оніми для кожного етносу різні. Саме в них і проявляється творчий потенціал народу, культурні, соціальні надбання, світоглядні позиції, звичаєві та традиційні особливості тощо. Власні найменування водночас є найдавнішими утвореннями та одиницями сучасності. Тривалість їх існування, мабуть, корелюється важливістю об'єкта в людському житті.

Мікротопоніми – важливі орієнтаційні (і не тільки) знаки у житті суспільства. Вони формуються у невеликих комунікативних сільських спільнотах. Чисельність найменувань у населених пунктах може сягати від кількох десятків до кількох сотень. Усе це залежить від різноманітних екстралінгвальних чинників: величини населеного пункту, його роздріблення на частки, заселення, краєвидних особливостей тощо.

Мета статті – розглянути номінаційні особливості посесивних мікротопонімів, утворених від антропонімів за допомогою формантів -ів, -ин та їх варіантів.

Номінаційні питання в топонімії розглядали Д. Бучко, В. Котович, В. Лучик, Р. Мрузек, Е.-Жетельська-Фелешко, З. Калета та інші українські та зарубіжні вчені. Поодинокі, однак, студії в українському мовознавстві, присвячені номінації мікротопонімів [2].

Свого часу, польський ономаст Р. Мрузек виділив п'ять семантичних мотиваційних детермінант: топографічну, культурну, посесивну, метафоричну, ситуативно-обставинну [10]. Проте, мабуть, варто об'єднати топографічну з метафоричною, оскільки такі найменування різнобічно характеризують територію. Це підкреслюють і українські вчені. Скажімо, Д. Бучко виокремив номінаційні принципи в ойконімії. Згідно з його поглядами, номінація поселень відбувається через відображення в назві зв'язку з: 1) найменуваннями окремої особи чи групи осіб; 2) назвами сусідніх (у рідкісних випадках віддалених) географічних об'єктів; 3) індивідуальними особливостями (ознаками) самого населеного пункту; 4) економічно-виробничими, суспільно-політичними факторами та пам'ятковістю (називання поселень на честь відомих людей, подій і т.п.) [1, с. 346–356]. Залежно від об'єкта дослідження складові номінації можуть бути різними. Мікротопоніми як назви невеликих територіальних об'єктів теж формуються за подібними принципами, однак кількісні показники, мотиви та способи дещо різняться в межах визначених груп.

Інший український ономаст В. Лучик сформував три основні принципи в топонімії: 1) за внутрішніми властивостями названого топонімом географічного об'єкта; 2) за відношенням до окремої людини або членів людського суспільства; 3) за відношенням до інших об'єктів навколишнього світу [4, с. 2], що практично ідентичні попередньо вказаним.

До сьогодні немає єдиного погляду на номінацію. Однак традиційно – це творення і надання назв пізнаним і вицленованим фрагментам дійсності. Номінація спричинена насамперед пізнанням тих чи інших речей, що починається із зацікавлення. Якщо певний об'єкт, явище викликали інтерес у номінатора, виконували важливі функції у його житті, тоді й зазнавали омовлення. Тому номінація тісно зв'язана з мисленням людини, здатністю виокремлювати, виділяти, абстрагувати, асоціювати і под. Значеннєве наповнення номінативної одиниці «пов'язане з певною концептуальною структурою, що є одиницею свідомості й об'єднує вербальну й невербальну інформацію, набуту шляхом сприйняття й усвідомлення ситуації, дії, явища, ознаки, предмета тощо п'ятьма психічними функціями: відчуттями, почуттями, мисленням, інтуїцією, трансценденцією» [7, с. 153]. Тому логічно, що номінація охоплює не лише мовний процес, а захована глибше – у свідомості та спроектовується на психологічну, гносеологічну, соціально-культурну специфіку називачів.

Закономірності, причини називання географічних об'єктів, їх мотивація, засоби та способи творення об'єднуються в принципі номінації – «особливості, покладеної в основу створення або здійснення чого-небудь, способу створення або здійснення чогось» [8, с. 693]. Під принципом номінації в топонімії розуміють «відношення онімів до сфери мотивувальних ознак географічного об'єкта (денотата), що виражається в найзагальнішому смислового (семантичного) об'єднанні назв» [4, с. 22]. Оскільки слова об'єднуються здебільшого тематично, то й мотиваційні ознаки, способи та засоби номінування містять певні спільні риси, типові, стійкі, етимологічно вмотивовані особливості тої чи іншої групи лексики. Для мікротопонімів домінуючим є ландшафтний та антропонімний фактори. Перший тому, що в найменуваннях невеликих об'єктів прямо відображається зовнішня характеристика чи внутрішня властивість локусу, а людський фактор насамперед проявляється у володінні певними територіальними одиницями.

Особливо важливу роль відіграє мотиваційний рівень, тобто причини утворення назв, виокремлення характерної риси об'єкта, що сприяла утворенню оніма. На думку О. Селіванової, мотиваційні механізми «на вербальному рівні виявляються у структурно-семантичних зв'язках між похідними та твірними одиницями мовної системи, а на когнітивному рівні є способом мовної репрезентації концептуальних реляцій синергетичної системи етносвідомості» [7, с. 156]. Мотивованість – чи не основне поняття в теорії номінації.

Вона зв'язана не тільки з семантикою вихідного апелятива, а й з тлумаченнями та певними топонімними текстами, структурно-словотвірними можливостями. Таким чином, можна стверджувати, що мікротопоніми як мовні знаки сформувалися насамперед у мисленні людини, заповнивши згодом його свідомість, та оформились як лінгвістичні знаки окремих одиниць природної реальності.

Структурно-семантичні особливості мікротопонімів є частиною загальних принципів номінування мікротериторій. Домікротопонімна семантика часто містить у собі пояснення, елементи мотивації, а структурний рівень назви відтворює загальні риси творення онімів.

Якщо говорити про мікротопоніми, то насамперед варто підкреслити їх тісний зв'язок з антропонімами. Антропоніми як елементи мови зазнають постійного впливу: індивідуального, соціального, культурного, трансформуючись при цьому. Тому відантропонімні складові мікротопонімів зберігають у собі чимало цікавої інформації про іменник того чи іншого регіону у конкретний період. Варто зауважити, що імена здебільшого піддаються діалектним нормам. А, як відомо, діалектне мовлення «з усіх форм існування мови найближче до конкретної, реально функціонуючої системи мови, найбільше пов'язане з реальним світом, з онтологічною суттю номінативної діяльності мови» [6, с. 31].

Особові імена відігравали важливу роль у творенні невеликих географічних одиниць. Такі назви не домінують в мікротопоніміці, однак превалюють серед відонімних назв морфологічного способу творення. Мотив номінації подібних найменувань виражає здебільшого безпосередній зв'язок із людиною, тобто тут найбільш відчутний антропофактор. Однотипні локуси розрізнялись за допомогою антропонімоформул. Окрім номінативної і диференційної, такі оніми виконували ще комунікативно-прагматичну функцію.

Варто зауважити, що доволі часто дослідники розрізняють в мікротопонімах заселені і незаселені об'єкти. Зрозуміло, що частка незаселених є значно більшою. Особливістю номінації мікротопонімів, що походять від антропонімів, є те, що власні особові наймення стають основою і незаселених локусів, скажімо, сінокосів, лугів, полонин і т.п.

Мотивом номінації ставали здебільшого імена власників територій, де ті проживали, господарювали або ж відбувались інші дії, пов'язані з цією особою. Загалом мікротопоніми мотивувались чоловічими та жіночими іменами християнської етимології (особливо гіпокористичними та демінутивними формами), давніми слов'янськими композитними та відкомполітичними варіантами імен, прізвищами та особливо прізвиськами, що є певним чином «офіційними» іменуваннями у селах.

Основним способом реалізації відантропонімного принципу в мікротопонімії є посесивність. Виражається вона такими засобами: суфіксами -ів, -ин (та варіантами), -івка, -щина, формами родового відмінка однини чи множини.

Головний спосіб творення найменувань – морфологічний, в результаті якого творяться нові слова, характерні для мікротопонімної науки: г., л. *Базелякове* (<ОН Базеляк <Базель <Василь [СУІ, с. 61]) (СБ Дл ІФ), вул. *Божкова* (<ОН Божко <Божерад, Боживой [Мор., с. 18]) (Сварич. Рж ІФ), л., п. *Бугайів* (<ОН Бугай <апел. бугай «племінний бик» [ПЗУ, с. 93], а, можливо, виражає значення надмірно високої, фізично здорової, деблої особи) (Лазі Вл Зк), , схил гори *Васильків* (<ОН Василько <Василь [СУІ, с. 60]) (Розточ. Дл ІФ), п. *Вурдюхі* (<ОН Вурдюх <апел. вурда (урда) «сир, виварений із сироватки» [ПЗУ, с. 566]) (Завад. Вл Зк). *Гринків* (<ОН Грин(ь)ко <Грин(ь) <Григорій, Григор [СУІ, с. 94]) (Гута Бг ІФ), п. *Дорошів* (<ОН Дорош, Дорофій [СУІ, с. 112]) (Гуклив. Вл Зк), г., л. *Дякунове* (<ОН Дякун <апел. дяк [ПЗУ, с. 220]) (СБ Дл ІФ), п. *Касиньово* (<Касинець <Кася <Катерина [СУІ, с. 170]) (Лазі Вл Зк), п. *Михаськове* (<ОН Михасько <Михась <Михайло [СУІ, с. 236]) (Ясенів, Врх ІФ), сін. *Рывтьова* (<ОН Ривтьо < Ривтій, Ривть < апел. ривтьо «червонощока людина» [ПЗУ, с. 482]) (Новосел. Мж Зк), уроч. *Ромашково* (<ОН Ромашко <Роман [СУІ, с. 315]) (Скотар. Вл Зк), п. *Фохове* (<ОН Фока [СУІ, с. 393]) (Ясенів Врх ІФ), пас. *Шикорів* (<ОН Сикор(а) <від західнослов. назви птаха *sikora* «синичка» [ПЗУ, с. 512]) (СБ Дл ІФ); пот. *Бенин* (<ОН Беньо <Бенедикт, Венедикт [СУІ, с. 64]) (Лопух. Тч Зк), г., сін. *Вайдин* (<ОН Вайда <апел. вайда – воєвода, який у мовах Карпатського регіону впродовж тисячоліття еволюціонував від «воєначальника», «начальника міста»,

«начальника округу» і под. [ПЗУ, с. 105]) (Новосел. Мж Зк), п. *Думино* (<ОН Дума < ОН Дума, апел. дума «гордість, пихатість» [ПЗУ, с. 215–216]) (Завад. Вл Зк), п. *Кузючине* (<ОН Кузючка <Кузюк <Кузь, Кузьма [СУІ, с. 185]) (СБ Дл ІФ), дор. *Мадярчына* (< ОН Мадярка <Мадяр <апел. мадяр «угорець» [ПЗУ, с. 354]) (Лази Вл Зк), п. *Пиленчино* (<ОН Пеленка <апел. пеленка «пелюшка» або «потік, що падає на колесо лісопилки» [ПЗУ, с. 435]) (Завад., Вл Зк), п. *Юзишине* (<ОН Юзиха <Юзеф (Йосип) [СУІ, с. 406]) (Криворів. Врх ІФ), схил гори *Синишин* (<ОН Синиха <Синь <Семен (або ж від Авксентій, Арсен, Олександр) [СУІ, с. 331–333]) (Розточ. Дл ІФ), дол., пол., к. с. *Сметанчино* (<ОН Сметанка <апел. сметанка, який у Карпатах уже втратив відтінок пестливості [ПЗУ, с. 524]) (Криворів. Врх ІФ).

Вагоме місце займають двочленні структури, опорний денотат яких вказує на сам об'єкт (млин, яр, криниця), а диференційний – на приналежність особі. У цій словосполучі все ж номінально головним є розрізнявальний член, що, власне, підтверджує роль антропонімів у мікротопонімічних одиницях: пол. *Бойкові Кошерки* (<ОН Бойко [ПЗУ, с. 78]) (Гута Бг ІФ), п. *Вовкова Фазенда* (<ОН Вовк <апел. вовк [ПЗУ, с. 120]) (Ланчин Нд ІФ), *Гаврильцьова Керниця* (<ОН Гаврильцьо <Гаврило [СУІ, с. 78]) (Медведів. Мк Зк), луг *Дримлюхів Луг* (<ОН Дримлюх <апел. дримлюх «сонлива людина», «флегматик» [ПЗУ, с. 210]) (Сварич. Рж ІФ), к.с. *Лисів Вирьх* (<ОН Лис <від назви тварини або ж лис – «лиса людина» [ПЗУ, с. 340]) (Новосел. Мж Зк), к. с. *Морозів Вирьх* (<ОН Мороз <апел. мороз [ПЗУ, с. 398]) (Новосел. Мж Зк), к. с. *Янкелів Млин* (<ОН Янкель), з топонімного контексту впливає, що на тій території «колись був жидівський млин, Янкельово місто» (Завад. Вл Зк), г., л. *Іваськове* (<ОН Івасько <Іван [СУІ, с. 146]) (СБ Дл ІФ), *Іродув Яр* (<ОН Ірод, Іродіон [СУІ, с. 157]) (Медведів. Мк Зк), пот. *Кирів Потік* (<ОН Кир <Кирило, Кириак, Кириан [СУІ, с. 173, 174]) (Гута Бг ІФ), п. *Костьова Млака* (<ОН Кость <Костянтин, Кость [СУІ, с. 182]) (Завад. Вл Зк), п. *Лаврів Верх* (<ОН Лавро, Лавр [СУІ, с. 188]) (Луги Рж ІФ), сін. *Федева Річка* (<ОН Федь <Федір [СУІ, с. 381]) (Луги Рж ІФ), пас. *Ялинковатий Петрунців* (<ОН Петрунцьо <Петро [СУІ, с. 292]) (Скотар. Вл Зк); о.п., пас. *Капріна Хаща* (<ОН Карпа, Карпо [СУІ, 167]), бер. *Лабина Погар* (< ОН Лаба < апел. лаба «нога людини або тварини» [ПЗУ, с. 322]) (Гута Бг ІФ).

Посесивність виражає і формант -івка: к.с. *Боднарівка* (<ОН Боднар < апел. боднар) (Криворів. Врх ІФ), *Гаврилівка* (<ОН Гаврило [СУІ, с. 77]) (Ланчин Нд ІФ), г. *Галанівка* (<ОН Галан <Галактіон [СУІ, с. 79]) (Ясенів, Врх ІФ), пот. *Малухівка* (<ОН Малух <Малахій, Малафій [СУІ, с. 207]) (Сен. Дл ІФ), к.с. *Маскалівка* (<ОН Маскаль <апел. москаль «росіянин» або «ненажера», «вид коржика» [ПЗУ, с. 398]) (Криворів. Верхов. Ів.-Фр.), п. *Хомівка* (<ОН Хома, Фома [СУІ, с. 400]) (Пол. Стс Лв), п. *Щурівка* (<ОН Щур <апел. щур «пацюк», «предок, пращур», «приблуда, зайда» [ПЗУ, с. 640]) (Муров. Стс Лв).

Присвійність виражали мікротопоніми, вжиті у родовому відмінку однини чи множини: г., л. *Марина* (<ОН Маря <Марія, оскільки акцентується перший склад; проте не відкидаємо можливої мотивації вказаного імені у називному відмінку однини) (СБ Дл ІФ), стеж. *Брицького* (<ОН Брицький <апел. брич «бритва», «дуже гострий ніж» [ПЗУ, с. 90]) (Зоротов. Стс Лв), л. *Щирицького Хаща* (<ОН <від ойконіма Щирець, однак, мабуть, етимомом все ж послужив нечленний прикметник шир – шириий [ПЗУ, с. 639]) (Лази Вл Зк), п. *Шагурових Кутчик* (<ОН Шагур < можливо, від назви грошової одиниці шаг [ПЗУ, с. 616]) (Завад. Вл Зк).

Особливістю мікротопонімів є здатність формувати у номінальну одиницю кількокомпонентне утворення: дж. *Керничка у Божковій* (Сварич. Рж ІФ), дж. *Керничка на Нофровім Городі* (<ОН Но(у)фер <Онуфрій, Онопрій [СУІ, с. 272]) (Сварич. Рж ІФ). Однак у сучасному мікротопоніміконі така тенденція поступово згасає, якщо порівняти, скажімо, з XVIII–XIX ст.: *na Perenyzy od Mlaczek kolo Babczowki, na Demkowcu od Mikuliwskiego Wierzchu, na Laskach przÿ Panskiej Dóbrowie, na Danilowey Gorze nad Potokiem Przechodnim* [9, с. 39–140].

Приналежність об'єкта конкретному власникові могла виражатись і за допомогою форманта -ськ- (-цьк-). В. Горпинич вважає, що ад'єктонімний суфікс -ськ- найчастіше виражає відношення до поселення, походження з певного поселення, приналежність населенню, місцезнаходження [3, с. 51]. Тому цей формант і його варіанти в мікротопонімах виконують посесивно-релятивні функції: л. *Андрійське* (<ОН Андрій) (Орявч. Ск Лв), о.п. *Блажківське*

(<ОН Блажко <Блаж- <Благ- + -ко <Благославъ, Блажиславъ [Худ., с. 35]) (Опор. Ск Лв), сін. *Вальківське* (<ОН Валько <Валентин [СУІ, с. 54]) (Верхн. Ск Лв), сін. *Гарасимське* (<ОН Гарасим [СУІ, с. 83]) (Кам. Ск Лв), в., л., о.п., пас. *Маньківське* (<ОН Манько <Мань- [Худ., с. 138]; твірним може бути ще й християнське ім'я *Еммануїл* [СУІ, с. 209]) (Ялин. Ск Лв), сін. *Савківське* (<ОН Савка <Сава [СУІ, с. 319]) (Орява Ск Лв), п., пас. *Яромівське* (<ОН Ярома <Ярема [СУІ, с. 418]) (Вол., Ялин. Ск Лв); к. с. *Голубівське* (<ОН Голуб <апел. голуб [ПЗУ, с. 151]) (Орява Ск Лв); пас. *Лабівський* (<ОН *Лаба* < апел. *лаба* <*лапа*) (Завад. Ск Лв), сін. *Раківська Гора* (<ОН Рак <апел. рак [ПЗУ, с. 477]) (Сварич. Рж ІФ), л. *Шустанівські Бесіди* (<ОН Шустан <Шуст, імовірно, давнє регресивне віддієслівне утворення, яке польською мовою означає «шелест», «трепет», «шум» [ПЗУ, с. 637]) (Сенеч. Дл ІФ).

Як бачимо, більшість формувань монолексемні, що свідчить про тривале вживання тих назв та редуцію опорного денотата.

Суфікс -щин-а вживається у мікротопонімах: к.с. *Лапейщина* (<ОН Лапей < можливо, від діалектного апел. лапко «негідник, босяк, обідранець» або сягає дієслова лапати – «ловити» [ПЗУ, с. 327]) (Ялин. Ск Лв), к.с. *Масляниківщина* (<ОН Масляник <масляник «той, хто виробляє масло» або метафорично «недолугий», «розтелепа» [ПЗУ, с. 368]) (Ялин. Ск Лв). Первісно формант указував на сукупність майна, далі – територій. Отож, у сучасних найменуваннях суфікс -щин-а має присвійно-локативне навантаження. Л. Масенко вважає, що витоки «досліджуваного словотвірного топонімічного типу слід шукати в мікротопонімії. Як свідчать джерела, він з'явився серед найменувань земельних ділянок, що виникали у зв'язку з купівлею, продажем або передачею їх у спадщину і походили від особової назви колишнього власника» [5, с. 58].

Проаналізований мікротопонімний матеріал дає підстави стверджувати про тісний зв'язок людини і простору. Людина не тільки називала, а й її ім'я ставало частиною цього простору. Такі найменування відігравали значну роль в комунікації, практичній діяльності мешканців. Більшість мікротопонімів відантропонімного характеру твориться від посесивно-релятивних дериватів одно- чи багатокomпонентної структури, мотивуються здебільшого гіпокористиками імен та прізвищами чи прізвиськами, що є особливою, неофіційною розрізнявальною формою у селі. Всі ці найменування прикметникової структури, у яких форманти виражають присвійну мотивацію.

Отож, основні принципи, мотиви та способи номінації традиційні для онімної системи української мови та водночас виражають специфіку мікротопонімного дискурсу. Незважаючи на те, що чимало вчених свідчать, що вплив особи на нерукотворний локус мінімальний, можна з упевненістю ствердити, що незаселені об'єкти все ж тісно зв'язані з життям і діяльністю мешканців, і, мабуть, набагато менше зазнають змін, порівняно із заселеними територіями. Тому в таких онімах часто зберігаються антропонімні основи, що вже вийшли з активного вжитку мешканців, і сьогодні не завжди загальновідомі. Більшість виявлених особових імен у основі мікротопонімів традиційні для української етнокультури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бучко Д. Г. Основні принципи і способи номінації поселень у Галицькій землі (за даними реєстру поселень з 1670 р.) / Д. Г. Бучко // Історична та сучасна українська ономастика. Вибрані праці. – Чернівці: Букрек, 2013. – С. 346-356.
2. Бучко Д. Г. Спільне та відмінне у принципах номінації поселень і мікроб'єктів / Д. Г. Бучко // Історична та сучасна українська ономастика. Вибрані праці. – Чернівці: Букрек, 2013. – С. 407-415.
3. Горпинич В. О. Відтопонімні прикметники в українській мові / В. О. Горпинич. – К.: Вища школа, 1976. – 142 с.
4. Лучик В. Про особливості номінації в топонімії України / В. Лучик // Вісник Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. – Сер. Філологія. – Вип. XXIX-XXXI. – Івано-Франківськ, 2011. – С. 21-24.
5. Масенко Л. Генезис та історичний розвиток назв на -щин-а (-чин-а) / Л. Масенко // Мовознавство. – 1984. – № 6. – С. 56-60.

6. Павел В. К. Лексическая номинация (на материале молдавских народных говоров) / В. К. Павел. – Кишинев: Штиинца, 1983. – 231 с.
7. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми / О. О. Селіванова. – Полтава: Довкілля-К, 2008. – 712 с.
8. Словник української мови: в 11 т. – К.: Наукова думка, 1976. – Т. 7.
9. Сокіл Н. Мікротопонімія Сколівщини / Н. Сокіл. – Львів, 2008. – 206 с.
10. Mrózek R. System mikrotoponimiczny Śląska Cieszyńskiego XVIII wieku / R. Mrózek. – Katowice, 1990. – 223 s.

СПИСОК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ:

джерела:

Мор. – Морошкин М. Я. Славянский именовослов или собрание славянских личных имен / М. Я. Морошкин. – СПб, 1867. – 108 с.

ПЗУ – Чучка П. Прізвища закарпатських українців: Історико-етимологічний словник / П. Чучка. – Львів: Світ, 2005. – 704 .

СУІ – Трійняк І. І. Словник українських імен / І. І. Трійняк. – К.: Довіра, 2005. – 509 с.

Худ. – Худаш М. Л. Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від слов'янських відкомпонітованих скорочених особових власних імен) / М. Л. Худаш. – К.: Наукова думка, 1995. – 364 с.

об'єкти:

бер. – берег	л. – ліс
в. – верх	п. – поле
вул. – вулиця	пол. – полонина
г. – гора	пот. – потік
дж. – джерело	сін. – сінокіс
дол. – долина	стеж. – стежка
к. с. – кут села	

області:

ІФ – Івано-Франківська
Зк – Закарпатська
Лв – Львівська

райони:

Бг – Бородчанський	Нд – Надвірнянський
Вл – Воловецький	Рж – Рожнятівський
Врх – Верховинський	Ск – Сколівський
Дл – Долинський	Стс – Старосамбірський
Мж – Міжгірський	Тч – Тячівський
Мк – Мукачівський	

населені пункти:

Верхн. – Верхнячка	Медведів. – Медведівці
Вол. – Волосянка	Муров. – Муроване
Гуклив. – Гукливе	Новосел. – Новоселиця
Довж. – Довжки	Опор. – Опоpecь
Завад. – Завадка	Орявч. – Орявчик
Зоротов. – Зоротовичі	Пол. – Поляна
Кам. – Кам'янка	Розточ. – Розточки
Криворів. – Криворівня	СБ – Слобода-Болехівська
Либ. – Либохора	Сварич. – Сваричів
Лопух. – Лопухово	Скотар. – Скотарське
	Ялин. – Ялинкувате

Стаття надійшла до редакції 11.11.2014 р.